

K-45/08

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Šibeniku, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Jadranke Biga-Milutin, kao predsjednika vijeća, Sanibora Vuletin i Ive Vukelja kao članova vijeća, uz sudjelovanje Gorane Matas kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Milana Atlija i opt. Đorda Jaramaz, zbog kaznenih djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, povodom optužnice ŽDO-a Šibenik, broj K-DO-14/06 od 19. rujna 2006. godine, na javnoj glavnoj raspravi, održanoj i zaključenoj dana 07. svibnja 2009. godine, u nazočnosti optuženika sa braniteljima Jadrankom Sloković, odvjetnicom iz Zagreba te Zoranom Petković, odvjetnikom iz Šibenika, kao i zamjenikom ŽDO-a Šibenik Zvonka Ivić.

presudio je

1. Opt. MILAN ATLIJA zv. Mićo, sin Nikole i majke Sofije rođ. Budimir, rođen 20. rujna 1958. godine u Kninu, prebivalište u Republici Srbiji, Beograd, ul. Hercegovačka 4/6, Srbin, državljanin RH i RS, vozač, oženjen, otac troje djece, privatnik, završena SSS, srednje imovinsko stanje, vojsku služio 1977. godine, čin desetara, osuđivan, na izvršavanju kazne zatvora po presudi Vrhovnog suda RH br. I Kž-1074/07 od 16. travnja 2008. godine,

2. Opt. ĐORDE JARAMAZ zv. Đuro i Kovač, sin pok. Sime i majke pok. Marije Jaramaz rođ. Čolat, rođen 06. svibnja 1940. godine u Vrbniku, gdje i prebiva, Srbin, drž. RH, umirovljenik, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, sa završenom SSS, vojsku služio u JNA 1960.g Bihac, loše imovinsko stanje, osuđivan, trenutno u pritvoru Zatvora u Šibeniku.

Krivi su

što su točno neutvrdenog dana u drugoj polovini lipnja mjeseca 1992. godine u Republici BiH, na području tzv. koridora, između Doboja i Modriče, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojskih snaga iz Srbije i Crne Gore te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. SAO Krajine na Republiku Hrvatsku i Republiku BiH, dok su kao pripadnici «milicije» tzv. SAO Krajine naoružani sudjelovali u probijanju tzv. koridora kroz Republiku BiH, omogućujući tako prolaz ljudstva, vojne i druge tehnike iz Srbije i Crne Gore u tzv. SAO Krajinu, protivno odredbi čl. 3 st. 1 toč. 1a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine te protivno odredbi čl. 75 st. 2a (1) Dopunskog Protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) i to opt. Milan Atlija kao zapovjednik «jedinice za posebne namjene milicije SAO Krajine» tzv. zvijerci s činom kapetana prve klase.

a opt. Đorđe Jaramaz kao pripadnik „jedinice milicije SAO Krajine“, nakon što pripadnici „jedinice za posebne namjene SAO Krajine“ tzv. zvjerci protupravno lišili slobode za sada nepoznatu oštećenu civilnu mušku osobu, najprije ga opt. Đorđe Jaramaz odveo u zapovjedništvo optuženiku Milanu Atlija, koji ga odmah počeo pitati za borbene položaje drugih zaraćenih strana te koliko imaju vojnika i naoružanja, na što mu oštećenik sav prestrašen nije odgovorio, pa opt. Milan Atlija nezadovoljan takvim ponašanjem oštećenika, predao ga opt. Đorđu Jaramazu te ovome naredio da ubije oštećenika, nakon čega opt. Jaramaz odveo oštećenika u dvorište obiteljske kuće Vidaković, za kojima zatim došao i opt. Atlija, koji oštećenika snažno udario otvorenim dlanom po glavi tako da je ovaj od toga udara zateturao, a zatim mu iz džepova uzeo oko 700 do 800 švicarskih franaka, naređujući i nadalje opt. Jaramazu da oštećenika ubije, pa opt. Jaramaz postupajući upravo po takvom naređenju opt. Milana Atlije, odveo oštećenika do blizine korita rijeke Bosne, zatim iz vatrenog oružja pucao i pogodio u oštećenika, od čega ovaj pao na zemlju, nakon čega opt. Đorđe Jaramaz s još jednim «milicajcem» odvuкао oštećenika do korita rijeke Bosne gdje opt. Jaramaz iz pištolja marke «TT» s udaljenosti od 70 do 80 cm u njega ispalio još jedan hitac i tako ga usmratio, a zatim mrtvo tijelo oštećenika bacio u korito rijeke Bosne.

što su dakle, i to opt. Milan Atlija kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se civilna osoba ubije, što je njemu podređeni i učinio, a opt. Đorđe Jaramaz kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubio civilnu osobu,

Time su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OK-a RH.

Temeljem čl. 44. st. 1. OKZ-a RH opt. Milanu Atlija se **uzima kao utvrđena** kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina na koju je pravomoćno osuđen presudom Vrhovnoga suda Republike Hrvatske br. I Kž-1074/07 od dana 16. travnja 2008. godine zbog kaznenog djela iz čl. 122. OKZ-a RH a kojom presudom je u odnosu na to kazneno djelo bila preinačena presuda Županijskog suda u Šibeniku br. K-36/06 od dana 04. lipnja 2007. godine, dok mu se temeljem čl. 43. st. 1. OKZ-a RH za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH **utvrđuje** kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina,

pa se opt. Milan Atlija na osnovu gore navedenih zakonskih propisa, a sve uz primjenu čl. 43. st. 1. i st. 2. toč. 2., sve OKZ-a RH, a opt. Đorđe Jaramaz na osnovu čl. 120. st. 1. OKZ-a RH

O S U D B U J U

i to opt. Milan Atlija

**NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 14 (ČETRNAEST)
GODINA**

a Opt. Đorđe Jaramaz

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (DESET) GODINA

Temeljem čl. 45. st. 1. OKZ-a RH opt. Milanu Atlija i opt. Dordu Jaramaz u gore navedene kazne zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru Zatvora u Šibeniku i to opt. Milanu Atlija od dana 21. ožujka 2006. godine kada je bio lišen slobode pa nadalje, kao i vrijeme provedeno na izvršavanju pravomoćne kazne zatvora u trajanju od 5 (pet) godina zbog kaznenog djela iz čl. 122. OKZ-a RH po presudi Vrhovnoga suda Republike Hrvatske br. I KŽ-1074/07 od 16. travnja 2008. godine, a opt. Dordu Jaramaz od dana 22. ožujka 2006. godine kada je bio lišen slobode pa nadalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP-a troškovi ovog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Nadalje se

Opt. Milan Atlija

Temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP-a

OSLOBADA OPTUŽBE

da je u prvoj polovini 1991. godine, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojskih snaga iz Srbije i Crne Gore te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. SAO Krajine na Republiku Hrvatsku, protivno odredbi čl. 3 st. 1 toč. 1a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te protivno odredbi čl. 4 st. 2 toč. a) i h) Dopunskog Protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), kao zapovjednik «jedinice milicije za posebne namjene» tzv. SAO Krajine, zajednički i dogovorno s «ministrom milicije» tzv. SAO Krajine Milanom Martićem i «zamjenikom ministra milicije» tzv. SAO Krajine Milenkom Zelenbaba, planirao, organizirao i naredio oružani napad na mjesta Potkonje i Vrpolje, i to isključivo na građane hrvatske nacionalnosti u tim mjestima a sve s ciljem teroriziranja i zastrašivanja svih građana hrvatske nacionalnosti u tim mjestima te širenja straha među njima, pa je sukladno tome planu, dogovoru i naređenju, dana 1. svibnja 1991. godine u poslijepodnevnim satima, oko 120 pripadnika «milicije» tzv. SAO Krajine izvršilo takav oružani napad na Potkonje i Vrpolje, i to isključivo na građane hrvatske nacionalnosti u tim mjestima, kojih bilo ukupno oko 300. među kojima bio veći broj žena, djece i staraca, i to tako da su najprije okružili ova dva mjesta, a zatim stežući obruč oko njih ušli u ta mjesta i pri tome pucali po kućama građana hrvatske nacionalnosti, zastrašivali ih i terorizirali, nezakonito im pretresali kuće, istjerivali ih iz kuća, protupravno ih lišavali slobode, odvodili ih u «stanicu milicije» u Kninu i tu ih zatvarali, više građana hrvatske nacionalnosti u Potkonju među kojima bio i starac Nikola Požar tjerali ispred sebe kao «živi zid» a svoj štit, pretukli u Potkonju građane Zlatka Gambirožu, Milu Jelić i starca Ivana Požar te u Vrpolju Antu Milić, Nikolu Milić i Emiliju Milić koju udarivši snažno kundakom od puške u potiljak teško tjelesno ozlijedili, zadržavši se tako na opisani način u tim mjestima najmanje naredna četiri sata, sve do kasno navečer, a opt. Milan Atlija tada kao zapovjednik jedne takve jedinice «milicije» osobno s još 60-ak njemu podređenih «milicajaca» na upravo opisani način izvršio oružani napad na građane hrvatske nacionalnosti u Potkonju, pa kada tijekom toga oružanog napada u Potkonju protupravno lišili slobode građane mladb. Tonia Požar i Milu Jelić te ih postrojili uza zid, tada opt. Milan Atlija s tromblonskom minom na cijevi od puške zalegao u kanal na zemlju udaljen od njih 6 do 7 metara, te držeći u njih uperenu pušku s tromblonskom minom na cijevi držao ih protupravno lišene slobode više od pola sata, prijeteci im da će pucati u njih ukoliko se samo pomaknu, pa ovi u strahu za to vrijeme nisu se niti pomaknuli, dok su građane Antu Jelić, Branka Požar i

Miroslava Jelić iz Potkonja, protupravno lišili slobode, odveli ih u «stanicu milicije» u Kninu, tu ih pretukli i zatvorili, dok su pripadnici «milicije» tzv. SAO Krajine, u Vrpolju protupravno lišili slobode građanina Dragomira Grgić, te ga odveli u «stanicu milicije» u Kninu, pa kada opt. Milan Atlija u jednoj prostoriji «stanice milicije» u Kninu ugledao Dragomira Grgić oko kojeg se nalazila dvojica «milicajaca», prišao Grgiću i pitao ga koje je nacionalnosti, a kada ovaj odgovorio da je Hrvat, tada opt. Atlija svojim skupljenim šakama koje prekrizio sa svih deset prstiju najsnažnije što je mogao udario Grgića u glavu u predjelu lica tako da mu je odmah iz usta i nosa prsnula krv po zidu prostorije, od čega je Grgić pao na pod, nastavljajući ga i nakon toga najsnažnije što je mogao udarati šakama i nogama na kojima imao vojničke čizme po glavi i cijelom tijelu, nanijevši mu tako brojne teške tjelesne ozljede, nakon čega upravo u strahu od ovakvih oružanih napada, protupravnih lišavanja slobode, zatvaranja, pretresa i fizičkog premlaćivanja, gotovo kompletno stanovništvo hrvatske nacionalnosti iz navedenih mjesta ubrzo napustilo svoje domove i prešli na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske.

da je dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo, kojeg je posljedica teška tjelesna ozljeda i teško narušavanje zdravlja ljudi, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu te zastrašivao i terorizirao civilno stanovništvo,

Pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH.

Objasnenje

Optužnicom ŽDO-a Šibenik br. K-DO-14/06 od 19. rujna 2006. godine, tuženi su opt. Milan Atlija i opt. Đorđe Jaramaz zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, a opt. Milan Atlija i zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, sve pobliže opisano u izreci ove presude.

Presudom Vrhovnog suda RH br. I Kž-1074/07 od 16. travnja 2008. godine kojom je preinačena u odluci o kazni presuda Županijskog suda Šibenik br. K-36/06, opt. Milan Atlija je pravomoćno osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina zbog kaznenog djela iz čl. 122. OKZ-a RH.

Opt. Milan Atlija u svojoj obrani u cijelosti poriče utužena kaznena djela.

U odnosu na kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisanog u osuđujućem dijelu izreke ove presude, opt. Milan Atlija isto poriče, navodeći da niti na bilo koji način nije sudjelovao u izvršenju utuženog kaznenog djela.

Osobno da je sudjelovao u akciji probijanja Koridora kroz Republiku BiH u utuženom periodu, te da je na koridor otišao dvadesetak dana poslije prve grupe iz Krajine radi pomaganja. On da je bio komandir odjeljenja, te zapovijedao jedinicom od 20 do 30 ljudi po nazivu „Zvijerci“. U sastavu jedinice da su se nalazila tri borbena oklopna vozila naoružana protuavionskim trocijevcima, te da je on sa svojom jedinicom upućen na Koridor kao pojačanje.

Naime, na probijanju Koridora kroz R BiH da je išla čitava brigada, a komadati brigade da je u to vrijeme bio Milivoj Rašva. U trenutku kada je on sa svojom jedinicom došao na Koridor, isti da je već bio probijen do Modruči, dok da su se još vodile borbe oko Odžaka i Donjeg Svilaja.

Tijekom sudjelovanja na probijanju Koridora kada se vraćao vozilom, i to marke „Mercedes tip 123“ iz komande Mile Novakovića, koja je bila smještena u mjestu Botajica, da je u dvorištu jedne kuće primijetio grupu vojnika, među kojima da su bili i pripadnici milicije SAO Krajine, opt. Đorđe Jaramaz zv. Đuro, te Ratko Knežević i Andrija Mirković, koji su tukli jednog

čovjeka, i to nogama obuvenim u čizme. Čovjek da je na sebi imao vojničke šarene hlače, te kožnu jaknu, a kada je prišao mjestu događaja da je vidio kako Đorđe Jaramaz zv. Đuro u jednom trenutku udara tu osobu kundakom puške u prsa, dok se ovaj nalazio na tlu. Kada je prišao vojnicima, te pitao što rade, o kome se radi, te zbog čega ga tuku, da mu je netko od nazočnih kazao da se radi o muslimanskom vojniku koji je došao direktno među njih. Nakon toga da je naredio da se osoba podigne sa zemlje, posjedne na klupu koja se tu nalazila, te potom pregledao odjeću nepoznatog muškarca, kod njega našao nešto strane valute, te nekakvu vojnu iskaznicu iz koje je zaključio da se radi o muškarcu muslimanske nacionalnosti po imenu Farik ili Farit.

Osobno da je pokušao provjeriti tko je i odakle je, ali da isti zbog stanja u kojem se nalazio, s obzirom da je bio pretučen, mu nije ništa mogao reći.

Potom da je putem veze o događaju izvijestio generala Novakovića, ispričao mu što je vidio i zatekao, nakon čega da je general Novaković naredio da se ta osoba doveze u komandu. Naredbu generala Novakovića da je prenio Đorđi Jaramaz zv. Đuro, te da je tada vidio kako Jaramaz ponovo udara kundakom puške toga čovjeka snažno preko prsiju, dok su ga Ratko Knežević i Andrija Mirković uvodili u vozilo.

Đorđu Jaramaz da se obratio riječima „neka prestane tući čovjeka“, na što da mu je ovaj odgovorio nešto u smislu „da završi posao“.

Svakako ovi vojnici da su sa tom osobom otišli prema komadi Mile Novakovića, a on da je krenuo za njima iz razloga što je išao istom cestom u istom pravcu kretanja prema mjestu gdje je bila smještena njegova jedinica.

Ispred komande Mile Novakovića, koji je pogledao toga čovjeka, da je čuo kako Novaković govori, i to doslovno „Koji ste mi k... dovezli mrtva čovjeka, vozite ga gdje god znate, da ga je na vidim“.

Nakon toga Đorđe Jaramaz i ostali da su otišli iz komade, vraćali se prema glavnom putu na prometnici Modriča-Doboj, te nakon što su prošli 200 ili 300 metara da se kamion zaustavio u trenutku kada je on iza njih bio udaljen oko 50-ak metara.

Tada da je vidio kako Đorđe Jaramaz i Ratko Knežević izvode iz kamiona toga Muslimana, da ga bacaju niz jednu nizbrdicu prema rijeci Bosni, a potom da je vidio i čuo kako je Đorđe Jaramaz ispalio jedan kratki rafal u pravcu kretanja, te mjesta gdje je bačen taj Musliman, iako da ne zna da li je Đorđe Jaramaz pucao u Muslimana u vodu rijeke Bosne, ili možda negdje drugdje.

Po njegovom mišljenju taj Musliman kada su ga bacili prema rijeci Bosni više nije bio živ, iako da u tu tvrdnju nije u potpunosti siguran, ali da je vidio da Musliman ne diše.

O ovom događaju da je on obavijestio i neposredno nadređenog opt. Đorđu Jaramaz kojemu da se više ne sjeća imena i prezimena, te mu ispričao što se dogodilo, na što da mu je ta osoba doslovno kazala, a vezano za opt. Jaramaz „dobro, reci mu ti, pa ćeš dobiti metak u čelo od njega.“

Sa predmetnim kaznenim djelom, te događajem, on osobno da nije imao nikakve veze, niti u istom na bilo koji način učestvovao, a stranu valutu koju je našao kod te osobe, te da misli da se radilo o francima, da je predao u komandu Mile Novaković.

U svojoj obrani pred istražnim sucem, kao i na glavnoj raspravi, u odnosu na kazneno djelo opisano u oslobadajućem dijelu izreke ove presude, optuženik se brani, da se u utuženo vrijeme 1991. godine nalazio u rezervnom sastavu milicije tzv. „Krajine“, te da je 01. svibnja 1991. godine bio pozvan u obučni centar u Golubiću, gdje su se nalazili Milan Martić i Milenko Zelenbaba. U to vrijeme Milan Martić da je bio načelnik milicije, a Zelenbaba komandir, te da se u obučnom centru Golubić nalazio i „kapetan Dragan“. Miljenko Zelenbaba i Milan Martić, te „kapetan Dragan“ da su dogovarali akciju vezanu za napad na Vrpolje i Potkonje, za koju akciju da je bilo određeno 50-ak „milicajaca“, i to 20-ak da je išlo za Potkonje, u kojoj grupi se i on nalazio, a 30-ak na Vrpolje. Komandir grupe koja je išla prema Potkonju da je bio Milenko Zelenbaba, dok da je drugu grupu vodio Mešo Marić i Dragan Karina.

Optuženik navodi da se sjeća da je prije početka akcije Milenko Zelenbaba izdao naređenje da ne smije doći do pucnjave, te kazao da je cilj akcije oduzimanje ilegalnog

posjedovanja oružja od mještana Potkonja i Vrpolja. U Potkonje da se išlo sa 5 vozila, on osobno da je vozio „Ladu Nivu“, a pored osobnih vozila u akciji da je sudjelovao jedan kamion.

Od oružja da je bio zadužen sa poluautomatskom puškom. U Potkonje da su išli iz dva pravca, a kolona u kojoj se on nalazio da je u Potkonje došla preko polja. U jednom trenutku kada se našao od sela udaljen oko 200 metara da je prijetio da kamion skreće u lijevu stranu, te upada u jedan kanal, te da mu se čini, iako da nije siguran, da je u tom trenutku došlo i do pucnjave po tom kamionu.

Vozeći „Ladu“ da je skrenuo sa puta, te sa trojicom pripadnika milicije Željkom Šljivar, Gojkom Gambiroža, te još jednom osobom, sklonio se u jedan kanal odakle je čuo povike „predaj se, odloži oružje“, potom pucnjavu, što je sve trajalo oko 5-6 minuta.

Tom prilikom da ga je pozvao jedan aktivni milicioner po prezimenu Dukić, a da mu pomogne, kao i da je isti imao nalog da se ide na kuću Hrvoja Požar radi oduzimanja oružja, pa da se odazvao njegovom pozivu, a potom da im se priključio tada aktivni milicioner Knežević. Njihov zadatak da je bilo prikupljanje oružja od osoba hrvatske nacionalnosti, te da su imali točan popis imena i prezimena osoba kod kojih se nalazilo oružje, te kod kojih su trebali ići. On osobno dakle da je išao prema kući Hrvoja Požar, te da se dobro sjeća kada je došao u blizini Požareve kuće da je isti stajao iza naslaganih bloketa, te pucao u zrak. Tijekom razgovora sa Hrvojem Požar da su tražili neka preda oružje, te da će se tada sve riješiti na miran način, a od Hrvoja Požar da su tražili neka pozove sve osobe kojima je podijelio oružje, neka svi izađu iz kuća i predaju naoružanje, te da će tada biti sve u redu. U odnosu na kuću Hrvoja Požar optuženik navodi da se sjeća da je u toj kući u podrumu naden jedan ili dva sanduka sa bombama.

Nakon kuće Hrvoja Požar optuženik ističe da se išlo do kuće Nine Batić, koji da je predao oružje, da je tom prilikom milicioner Knežević udario Ninu 2-3 puta kundakom, na što da je on reagirao, te tražio od Kneževića da istoga ne udara.

Oružje koje se sakupilo od stanovnika Potkonja da je utovareno u „Landrover“ koji je u međuvremenu stigao, a jedan dio mještana Potkonja da je bio priveden u Knin. Koliko točno mještana Potkonja je privedenu u miliciju u Kninu da mu nije poznato, jer da je za njega osobno akcija prikupljanjem oružja bila završena, dok u miliciji u Kninu da nije niti ulazio, niti bilo koga saslušavao, a niti privodio. Tijekom akcije u Potkonju da on nikoga nije niti udario, a da osobno nije niti pucao.

Svakako, akcija u Potkonju da je završila prikupljanjem oružja od stanovništva hrvatske nacionalnosti. Što se sve događalo u Vrpolju da mu nije poznato, s obzirom da u toj akciji nije sudjelovao, ali da se sjeća da je iz Vrpolja došao jedan „Landrover“ sa trojicom ili četvoricom civila, te da je iz istog izvađeno 5-6 pušaka i jedan sanduk bombi. U prostoriji milicije u Kninu da je vidio veću količinu oružja, ali odakle da mu nije poznato.

Osobu Dragomir Grgić da uopće ne poznaje, te da njegovo ime i prezime čuje prvi put, te da nije istina da bi istog udario u prostorijama milicije u Kninu, jer da on u životu nije nikada nikoga udario, pa tako niti Dragomira Grgić u prostorijama tadašnje milicije.

Optuženik ističe da u utuženom periodu nije bio niti zaposlen u stanici milicije u Kninu, niti je tamo ulazio, a niti imao bilo kakve ovlasti da bi ispitivao osobe pritvorene u zatvoru ili u stanici milicije.

U stanicu milicije u Kninu da je dolazio isključivo po pozivu Mile Martić ili Milenka Zelenbaba, ali nikada samoinicijativno, niti obavljao bilo kakve poslove u stanici milicije.

Kao pripadnik rezervnog sastava milicije Krajine da je jedino sudjelovao u uređenju parkirališta ispred zgrade milicije, ali da u istu nije ulazio.

Što se tiče osobe Gorana Starčević optuženik navodi da mu je isti dobro poznat, da je radio u „državnoj bezbednosti“ tijekom 1991. godine, te da pretpostavlja da je vjerojatno i ispitivao uhićene osobe ili navedene specijalce MUP-a RH-a.

U miliciji tzv. Krajine da je ostao do proljeća 1993. godine, kada je na njega bio pokušani atentat u Novim Banovcima kod Beograda, koji atentat da je bio „dirigiran iz Knina“.

Po njegovom mišljenju atentat da je pokušani iz razloga što je 1993. godine pokušao srušiti tadašnju vlast u tzv. Krajini. Milu Martića i njegovu ekipu, pa da je zbog toga završio i u

zatvoru u Kninu gdje je proveo 73 dana, a sve iz razloga što mu je namjera bila rušenje tadašnjeg rukovodstva Krajine.

Po izlasku iz Kninskog zatvora da više nije obukao uniformu, te da je vozio autobus na relaciji Knin – Beograd sve do Oluje 1995. godine.

Tijekom Oluje sa članovima svoje obitelji da je prebjegao u Čačak, a u Beograd da je došao prije nekoliko mjeseci. Preko nekih svojih poznanika da je pokušao stupiti u kontakt sa jednom osobom koja radi u policiji u Zagrebu, a sve u namjeri da kaže sve ono što je znao za događaje u tzv. Krajini, u razdoblju od 1990-1993. godine, a sve vezano za osobe koje su eventualno počinile ratne zločine.

Upravo u tom cilju, te razjašnjenju ratnih zločina da je došao u Republiku Hrvatsku, te da se trebao naći s tom osobom u policiji u Zagrebu, a u međuvremenu da je posjetio svoje roditelje u svom rodnom mjestu u Mokrom Polju.

Međutim, prije sastanka sa osobom sa kojom se trebao sastati u Zagrebu, da je pozvan u policiju na informativni razgovor, te zadržan.

Tijekom sudjelovanja u rezervnom sastavu milicije tzv. Krajine da mu je na obuci u centru Golubić „kapetan Dragan“ dodijelio čin potporučnika. Njegova uniforma da je bila maskirno plava milicijska uniforma, te da je bio zadužen sa automatskom puškom.

Za vrijeme sudjelovanja u rezervnom sastavu milicije tzv. Krajine da nije počinio nikada ništa protivno zakonu, a svakako ne predmetna kaznena djela.

U odnosu na iskaz svjedoka Pere Bajić, te sadržaj istog, optuženik navodi da mu nije jasno zbog čega ga tereti ovaj svjedok, i to kako njega, tako i 2. opt. Đorđa Jaramaz, ali da ističe da je Pero Bajić bio pripadnik njegove jedinice tijekom probijanja Koridora, te da mu je on bio zapovjednik. U njegovu jedinicu Pero Bajić da je došao iz specijalne jedinice kojom je komandirao „kapetan Dragan“, a on osobno da je Pero Bajića u više navrata prozivao zbog raznih pljački, te raznih drugih kaznenih djela. Po povratku sa Koridora Pero Bajić da je bila jedina osoba koja se nije odazvala na njegov poziv za razduženje opreme, te da je mišljenja da ga ovaj tereti zbog svojih osobnih razloga, dok da je neosnovano i neistinito to što Pero Bajić navodi u svom iskazu. Zbog naprijed navedenih razloga, subjektivne prirode, da je mišljenja da ga ovaj neosnovano tereti, a kako bi sa sebe otklonio moguću kaznenu odgovornost.

Opt. Đorđe Jaramaz zv. Đuro u svojoj obrani danoj pred istražnim sucem poriče učin predmetnog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, za koje se tereti pod toč. I. optužnice zajedno sa opt. Milanom Atlija.

Pred istražnim sucem vezano za događaj na području tzv. Koridora u drugoj polovini lipnja 1992. godine navodi da sa istim nema nikakve veze. Optuženik potvrđuje da se istina nalazio na Koridoru, pod zapovjedništvom Petra Čupković zv. Pepina rodom iz sela Oton kod Knina, ali da je bio u pozadinskim jedinicama, tako da nije sudjelovao u borbenim djelovanjima za razliku od I. opt. Milana Atlije. Optuženog Atliju da je viđao na Koridoru, a sa istim da se upoznao tijekom 1990. i 1991. godine. Opt. Milan Atlija da je kroz to vrijeme, iako bez ikakvog vojnog obrazovanja dogurao do čina kapetana I klase na osnovu zasluga u borbama.

Na glavnoj raspravi u odnosu na predmetni događaj opisan pod toč. I. optužnice, optuženik mijenja svoju obranu, pa navodi da se sjeća da su na tzv. Koridoru on i Ratko Knežević vozili kamion-sedmicu, te da su bili smješteni u kući i dvorištu Drage Vidaković, gdje je bio smješten i Milan Atlija, te njegova jedinica, kao i nekoliko četnika sa Banije. Tu u tom dvorištu od obitelji Vidaković on i Ratko Knežević da su zatekli jednog čovjeka koji je na sebi imao maskirne hlače, čizme i jaketu, da mu je Pero Bajić „prvi dao šamar“, a potom da su ga udarali i četnici sa Banije. On osobno i Ratko Knežević da su pokušali obraniti toga čovjeka od tih četnika, te da je upravo u tom trenutku naišao i opt. Milan Atlija koji je toj osobi davao vode, a potom ga pretresao, kod njega našao osobnu iskaznicu i nešto novaca, pa da su shvatili da bi se radilo o Muslimanu. Opt. Milan Atlija da je pokušao i razgovarati sa tim čovjekom, a nakon toga da ih je zamolio, i to baš njega i Ratka Knežević da tog čovjeka kamionom odvezu u komandu Mile Novaković. Tijekom vožnje u komadnu njemu osobno „da je palo napamet“ da bi Novaković mogao isprebijati ili ubiti toga čovjeka, pa da mu je stoga kazao da bi bilo najbolje neka legne na dno sanduka

kamiona, neka glumi da je u nesvijesti, što da je ovaj i učinio, te glumio nesvijest sve do dovođenja ispred komande kod Mile Novaković. Upravo stoga da je Mile Novaković kazao, riječi „koje ste mi k.... doveli toga mrtvog čovjeka“, a Milan Atlija da je tom prilikom papire i novac pronađene kod te osobe ostavio na stolu u komandi. Po povratku iz komande da je kazao vozaču kamiona neka se zaustavi na mjestu gdje je rijeka Bosna najbliža cesti i najmirnija, a sve u namjeri da pusti toga nepoznatog muškarca, što da je i učinio, te rekao muškarcu neka bježi, i neka se tu više ne pojavljuje za daljnjih 15 dana. Muškarac da je izašao iz kamiona, sišao prema rijeci, te je i preplivao na drugu stranu, što da je vidio i opt. Milan Atlija upravo taj trenutak kada je muškarac izašao iz kamiona i krenuo prema rijeci, a on osobno da je ispalio u zrak jedan rafal pod kutom od 45 stupnjeva, kako bi oni četnici u dvorištu Vidakovića mislili da je toga čovjeka ubio.

Naime, po povratku u dvorište obitelji Vidaković četnici da su ga upitali „gdje je Balija“, pa nakon što im je kazao da je ubijen da su četnici otišli slaviti i piti.

U odnosu na svoju obranu pred istražnim sucem optuženik navodi da ju je davao u stanju šoka i straha, pa da je stoga i kazao određene stvari koje ne odgovaraju istini. U odnosu na činjenicu da je pred istražnim sucem kazao kako je u miliciji u Kninu 1991. godine vidio trenutak kada je opt. Milan Atlija skupljenim šakama sa prekrizanih 10 prstiju udario jednog mladića Hrvatske nacionalnosti u predjelu lica, na način da je mladiću odmah prsnula krv, te poprskala zid, da je to sve govorio iz straha iz razloga što us djelatnici policije na njega vršili psihički pritisak, tražili da to kaže pred istražnim sucem, te mu ujedno kazali da ga opt. Milan Atlija tereti za ubojstvo jedne civilne osobe.

Što se tiče naoružanja koje je kod sebe imao optuženik u svojoj obrani na glavnoj raspravi navodi da je bio naoružan automatskom puškom-kalašnjikovom, te pored toga imao kod sebe pištolj marke TT „tetejac“, koji je uvijek nosio za pojasom u futroli, pa da ga tako imao i utuženog događaja opisanog pod toč. 1. optužnice.

Vezano za događaj na Koridoru da je o istom ispričao sve svome komandiru Petru Čupković, da mu je kazao istinu, činjenicu da je civila pustio, kakvo ponašanje da je odobrio i sam Čupković, kazavši mu da su „dobro to napravili“.

Opt. Milan Atlija njemu da nije bio nikada nadređeni, niti ima saznanja da bi opt. Atlija bilo kada izdao nekakvo naređenje da nekoga ubiju, udare, ili slično.

Što se tiče akcija vezane za napad na Vrpolje i Potkonje da u istima nije sudjelovao, te da o istima nema detaljnijih saznanja.

U ponovljenom postupku na glavnoj raspravi optuženik navodi da mu osoba Jasko Gazdić nije poznata a zbog čega svjedok Pero Ciganović navodi da mu je opt. Milan Atlija pričao kako je opt. Jaramaz pucao u jednog civila muslimanske narodnosti, da ne zna i da ne može objasniti, ali da to nije točno.

On da ostaje kod toga da je civila pustio neka bježi prema rijeci.

U dokaznom postupku pročitani su iskazi svjedoka Emilije Milić, Hrvoja Požar, Nine Batić, svi dani na dosadašnjim zapisnicima te na zapisniku od 29. studenog 2006. godine, iskazi svjedoka Ivana Anić-Kaliger, Dinka Maričić, Marka Jukić, Frane Batić, svi dani na dosadašnjim zapisnicima te na zapisniku od 01. prosinca 2006. godine, iskazi svjedoka Đorđa Kalat, Živka Ognjenović, Branka Batić, Žarka Batić, svi dani na dosadašnjim zapisnicima te na zapisniku od 04. prosinca 2006. godine, iskaz svjedoka Pere Bajić dan na zapisnicima od 07. travnja 2006. godine, 08. veljače 2007. godine i 14. veljače 2007. godine, suglasnošću stranaka pročitani su iskazi svjedoka Nikole Batić strana 283 spisa, Marka Anić-Matić strana 227 spisa, Petra Savić od 07. travnja 2006. godine, Milana Kanazir strana 138 spisa, Ante Milić strana 284 spisa, Bože Anić-Kaliger strana 225 spisa, Nikice Grgić strana 226 spisa, Branka Orlović strana 97 spisa, iskaz svjedoka Pere Ivančić, temeljem čl. 331. st. 1. toč. 1., sve ZKP-a pročitani iskazi svjedoka Petra Ciganović, Drage Vidaković, Rose Vidaković, Milana Vidaković, svi dani pred nadležnim sudom BiH te Republike Srbije strana 518-528 spisa, kao i iskaz svjedoka Perislava Kanazir dan pred nadležnim sudom R Srbije strana 365 spisa, pročitani iskaz svjedoka Antona Požar od 29. studenoga 2006. godine, saslušani svjedoci Dragomir Grgić i Toni Požar, pročitana pravomoćna presuda Županijskoga suda Šibenik za opt. Đorđa Jaramaz strana 62-66 spisa pod br. K-9/02 (Kž-740/02

Vrhovnog suda RH), pročitana dokumentacija strana 31-33 spisa, pročitano otpusno pismo za ošt. Emiliju Milić strana 115-116 spisa, pročitana platna lista strana 244 spisa, pročitana dokumentacija strana 183-195 spisa, pročitana prijava i dokumentacija strana 211 spisa, zapisnici o uviđaju strana 539-561 spisa, pročitana otpusna lista KBC Zemun za opt. Milana Atliju priložena spisu, kao i izvod iz knjige protokola bolesnika za opt. Milana Atliju (1993. g.), dopis komande jedinice BOV od 15. kolovoza 1992. godine, te rješenje tzv. Okružnog suda Knin Ki-120/93 strana 584 spisa, pročitana izjava Gazdić Jaska strana 661-663 spisa, dopis Interpola dostavljen sudu a u svezi traženja predmetnog Gazdić Jaska strana 749 spisa, dopis R Srpske a u svezi Gazdić Jaska strana 783 spisa, presuda Vrhovnog suda RH br. I Kž-1074/07 od 16. travnja 2008. godine kao i presuda Županijskog suda Šibenik br. K-36/06 od 04. lipnja 2007. godine, izvod iz K.E. za opt. Đorđa Jaramaz strana 79 spisa, te izvod iz K.E. za opt. Milana Atliju strana 99. spisa, dok su odbijeni prijedlozi branitelja optuženika da se u svojstvu svjedoka saslušaju Ivekić Milorad, Gambiroža Gojko, Mirković Slavko, Andrija Mirković, Jasko Gazdić, ponovno Pero Bajić, svjedoci Vidaković, a sve na okolnosti kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH koje se stavlja na teret obojici optuženika. kao i prijedlog zamjenika ŽDO-a Šibenik da se izvede dokaz pregledom novinskog isječka točnije fotografija vidljivih iz novinskog isječka, te saslušanje svjedoka Marka Anić-Kaliger zv. Talijanac, na okolnosti kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH koje se stavlja na teret samo opt. Milanu Atlija, s obzirom da je vijeće sve navedene prijedloge stranaka ocijenilo kao suvišne i nepotrebne za ispravno presuđenje, a imajući u vidu rezultate provedenog dokaznog postupka.

Na osnovu svih izvedenih dokaza, te pravilnom ocjenom istih kako pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, utvrđeno je da su opt. Milan Atlija i opt. Đorđe Jaramaz počinili predmetno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, i to na način opisan u izreci ove presude.

Naime, nesporno je da je opt. Milan Atlija određen za komandira jedinice koja je trebala probiti Koridor na teritoriju BiH na pravcu Doboj-Bjelina, za koji zadatak su bila angažirana tri borbena oklopna vozila, te tri kamiona marke TAM „Sedmice“, a kako proizlazi iz dokumentacije koja se nalazi u spisu (str.31. spisa), te obrane samog opt. Milana Atlija.

Dakle, nesporno je da je isti u svojstvu komandira navedene jedinice bio osoba nadređena 2. opt. Đorđu Jaramaz, koji se također nalazio u toj jedinici kao jedan od pripadnika jedinice milicije tzv. SAO Krajine.

U odnosu na predmetno kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, koje se stavlja na teret obojici optuženika, sud je u cijelosti prihvatio kao točan i vjerodostojan iskaz svjedoka Pere Bajić, koji je bio očevidac utuženog događaja, te isti opisuje detaljno, uvjerljivo i vjerodostojno.

Gore navedeni svjedok, kako pred istražnim sucem, tako i na ranijoj glavnoj raspravi, jasno i decidirano navodi da je bio pripadnik milicije SAO Krajine, te da je sudjelovao u probijanju Koridora kroz R BiH, u lipnju 1992. godine, a sve pod komandom opt. Milana Atlije. Na probijanje Koridora da su krenuli iz Knina, i to oko 50-60 milicajaca, borbenim oklopnim vozilima i 3 kamiona sedmica. Dolaskom na Koridor njihovoj jedinici da su priključeni još 6 trocjevaca , i to 3 sa Korduna i 3 sa Banije. te da su na takav način došli do Doboja. Jedinica da je zaustavljena na raskrižju puta za Derventu sa lijeve strane, a sa desne za Modriću, te da je jedinica kojom je zapovijedao opt. Atlija krenula prema Modrići.

Krećući se prema Dabar kuli na udaljenosti od 500-ak metara od Modričkog mosta da su se smjestili u selu Podnovlje, u kući Vidaković Dragana, kao i u njegovom dvorištu. U kući Vidaković da se smjestilo 10-ak pripadnika milicije SAO Krajine, a opt. Milan Atlija da je bio smješten u jednoj kući udaljenoj od kuće Vidaković Dragana oko 1,5 kilometra, gdje se nalazila komanda.

Dragan Vidaković da je bio vozač opt. Milana Atlije, dok su se nalazili na Koridoru, te da ga je vozio „Mercedesom „ tip 123 maslinasto-zelene boje.

On osobno, sa opt. Milanom Atlijom i drugim pripadnicima milicije SAO Krajine da je izviđao uporište neprijatelja kod Dabar kule, s obzirom da je opt. Atlija tražio da se izvrši proboj.

Svjedok navodi da se ne sjeća točno dana kada je jedan civil došao iz pravca Dabar kule, ali da se sjeća da je to bilo dan ranije, prije akcije probijanja Dabar kule, u kojoj akciji je bio ranjen brat opt. Milana Atlije.

Civila, koji je dolazio iz pravca Dabar kule, da su prve uočile njihove posade na trocijevcima koje su bile stacionirane 70-ak metara udaljenosti od kuće Dragana Vidaković. Isti da su pričali da im je bilo čudno kada je civilna osoba hodala prema njima, da je podigao ruke, pa da su u prvi mah pomislili „da je lud ili da je neka zamka“, misleći da oko sebe možda ima eksploziv.

Nakon što je muškarac doveden u dvorište da su vidjeli da se radi o čovjeku starom 50-ak godina, visine oko 180 cm, bez dokumenata, koji je bio odjeven u izbljeđene traperice, jednu kockastu košulju, a na nogama da je imao papuče. Muškarac da je djelovao uplašeno „jadno i bijedno“.

Dok se civil nalazio u dvorištu kuće Vidaković Dragana svi da su se sakupili oko njega, pojedinci da su ga udarali „šamarali“, gurali, ali da udaraca kundakom nije bilo. Čovjek da je bio jako preplašen i zbunjen, da je govorio kako ništa nije napravio, te da je civil, te molio da ga se ne napada.

Protekom 15-ak minuta da su saznali da se u komandi nalazi opt. Milan Atlija, nakon čega da je civil kamionom sedmicom, u kojoj su se nalazili opt. Đorđe Jaramaz, Pero Ciganović i Gojko Gambiroža, odvezen u komadu, a za tim kamionom da je u drugom kamionu krenuo on, zatim Slavko Mirković, Peru Tutuš i Mirković Jandrija iz razloga što ih je zanimalo da li će civila odvesti doista u komandu gdje je bio smješten opt. Milan Atlija, a ujedno i zbog toga što su trebali otići kod jednog seljaka preuzeti janje za pečenje.

Svakako, ispred komande da su se našli sa dva kamiona, te da je u komandu ušao Gojko Gambiroža, izvijestio zbog čega su došli, nakon čega je na vrata komande izašao opt. Milan Atlija, te uveo civila. U komandi da se tada nalazio i pukovnik Mile Novaković.

Civil se zadržao u komandi oko jedan sat za koje vrijeme su oni preuzeli janje, pripremili ga za pečenje, popili piće, te se vratili ispred komande. Kada su došli civil se sada nalazio ispred komande.

Četvorica osoba iz druge sedmice, dakle, opt. Đorđe Jaramaz, Pero Ciganović, Gojko Gambiroža, te Pero Zelenbaba da su također tu stajali, a na stepenicama kuće u kojoj se nalazila komanda da je stajao opt. Milan Atlija.

U tom trenutku opt. Milan Atlija koji je nešto vikao i psovao, sve u smislu „kako civil neće ništa da kaže“ da je kazao „Vodite to đubre sa mojih očiju, i radite sa njim što hoćete“, a koje riječi da je dobro čuo, zapamtio, te da će ih se sjećati cijelog života.

Njemu osobno da je civil izgledao toliko prestrašen da nije niti mogao govoriti, te da se sjeća da mu je Jandrija Mirković dao cigaretu, koju civil nije niti mogao staviti u usta, koliko se tresao.

Nakon ovoga, civilna osoba da je kamionom u kojem se nalazio opt. Đorđe Jaramaz ponovno vraćena u dvorište Dragana Vidaković, gdje su civila provocirali, neki šamarali, poneko udario nogom, te da je majka od Dragana Vidaković molila njega osobno neka zamoli opt. Milana Atliju da se tom civilu ne bi nešto dogodilo u njezinom dvorištu.

Protekom pola sata od povratka u dvorište obitelji Vidaković da je došao opt. Milan Atlija, ponovno prišao civilu, ispitivao ga vezano za broj ljudi na Dabar kuli, te u jednom trenutku „ošamario“ civila koji je zateturao, te se naslonio na zid od kuće.

Svjedok navodi da je tom prilikom opt. Atlija jednom rukom uhvatio civila za ruku, a drugom rukom u zdanjem džepu od hlača civila, izvukao švicarske franke, za koje da se kasnije hvalio da ih je bilo 700-800.

Nakon toga opt. Atlija da je civilnu osobu gurnuo prema vojnicima, konkretno četvorici milicionera iz kamiona, koji su ga prethodno vozili u komandu, a među kojima se nalazio opt. Đorđe Jaramaz, kao i ostali, te im ponovio „Vodite ga ....“

Svjedok nadalje navodi da su opt. Đorđe Jaramaz, te Pero Zelenbaba civila smjestili u tovarni dio kamiona, dok da je kamionom upravljao Gojko Gambiroža, a do njega da je sjedio Pero Ciganović.

Kamion – sedmica da se zaustavio na cesti na udaljenosti od 50-70 metara od kuće Dragana Vidaković, a kako se iz dvorišta sve dobro vidjelo da je vidio kako se otvaraju zadnja vrata od kamiona, te da je iz kamiona najprije iskočio opt. Đorđe Jaramaz, a potom da je Pero Zelenbaba spustio ovu civilnu osobu, te da su iz kamiona izašli i Gojko Gambiroža i Pero Ciganović, te stajali kod prednjeg dijela kamiona.

Njima u dvorištu da nije bilo jasno zbog čega se kamion zaustavio, te da je u prvi trenutak pomislio da se isti pokvario, kada je čuo dva do tri kratka rafala, te galamu.

Svjedok navodi da je vidio trenutak kada je civil pao na zemlju, i to prsimice, te da je naknadno čuo priču da su mu kazali „da ga puštaju, da ide“, pa kada je krenuo 10-ak koraka da mu je pucano u leđa. Tko je točno ispalio rafal da nije vidio, ali kada je došao do mjesta gdje je bila zaustavljena sedmica „da je vidio kako opt. Đorđe Jaramaz drži pištolj tetejac u ruci“, hvata civila, koji je ležao na zemlji prsimice, za jednu nogavicu od hlača, Pero Zelenbaba hvata civila za drugu nogavicu, te da ga tako vuku prema obali rijeke Bosne. U jednom trenutku da je opt. Đorđe Jaramaz iz „tetejca“ jednim hicem pucao u pravcu civila, da bi se nakon toga okrenuo prema svima njima, držeći u ruci pištolj sada okrenut prema njima govoreći „Ovako treba da se radi, ovako trebate svi raditi“.

Kada je opt. Jaramaz uperio pištolj u toga civila, te ispalio hitac da je od civila bio udaljen možda oko 70-ak cm, te da je stajao u poluklečućem položaju, držeći u ruci pištolj uperen u pravcu te civilne osobe.

Tijelo civila, da su dovukli prema rijeci Bosni, gdje je teren u padu, a potom da su opt. Đorđe Jaramaz i Pero Zelenbaba uzeli tijelo u ruke, okrenuli ga, te ga bacili u rijeku.

U odnosu na oružanje osoba koje su odvezli civila iz dvorišta kuće Vidaković, svjedok navodi da su svi imali dugo naoružanje, automatske puške ili snajpere, kao i pištolje, a konkretno opt. Đorđe Jaramaz pištolj „tetejac“ koji mu je i vidio u ruci, kada je opt. Jaramaz ispalio hitac prema toj civilnoj osobi.

Za istaći je, da sam opt. Đorđe Jaramaz u svojoj obrani danoj na glavnoj raspravi jasno potvrđuje da je kod sebe imao pištolj „tetejac“, koji da je uvijek nosio oko pojasa u futroli, pa tako i utuženog događaja.

Svjedok decidirano ističe da se sjeća, te da će se uvijek sjećati, slike „koju je zatekao kada je prišao mjestu događaja i kada je čuo hitac iz pištolja“. Tada da je vidio kako je već naprijed navedeno, kako civil leži potrbuške na zemlji, sa rukama ispruženim prema naprijed, a pored njega u poluklečućem stavu stoji opt. Đorđe Jaramaz, u ruci mu pištolj tetejac, a ruku drži ispruženu ispred sebe u visini prsiju, iz čega svjedok jasno zaključuje, da je u tu osobu pucao opt. Đorđe Jaramaz, da bi nakon toga, civila za nogavice vukli opt. Jaramaz i Pero Zelenbaba sve do obale rijeke Bosne, kada se tijelo osobe zaplelo u žile od stabala.

Ovaj svjedok potvrđuje da se u tom trenutku tijelo civilne osobe izdiglo, naime, kako su vukli oštećenika, da su mu se prsi i glava vukli po zemlji, s obzirom da ga je opt. Jaramaz zajedno sa Perom Zelenbaba vukao za noge, te da je tada vidio i krv u području ramena i pleća oštećenika.

Po povratku u dvorište kuće Vidaković, Slavko Mirković da je nešto razgovarao sa opt. Milanom Atlija, te da je čuo kako opt. Atlija govori zbog čega toga civila „nisu odveli malo dalje“, a potom da je opt. Atlija sa Draganom Vidaković otišao u pravcu komande.

U odnosu na predmetni događaj, te ubojstvo civilne osobe opt. Milan Atlija da nije nikoga niti kaznio, niti pozivao na bilo kakvu odgovornost zbog toga, a bez dozvole i naredjenja opt. Milana Atlija da se to ubojstvo civilne osobe nije niti moglo dogoditi.

Svjedok također ističe da su sutradan krenuli u akciju prema Odžaku, probili Koridor, te kada bi osvojili teritorij da bi odmah došlo do paljenja kuća i pljačkanja. Ističe događaj kada je vidio da je opt. Atlija osobno jednu kožnu garnituru iz salona namještaja u Odžaku prebacivao helikopterom na Kninsku tvrđavu za Milana Martića, kao i kada je prisvojio jedno vozilo marke „Audi 100 C“, za koje kazao da ga uzima za svoga brata Slavka.

U odnosu na akcije u mjestima Vrpolje i Potkonje svjedok navodi da u njima nije sudjelovao, a o njima da zna iz raznih priča, a da li je opt. Atlija u istima sudjelovao da mu nije poznato.

Što se tiče nadimka „Zvijerci“ pod kojim je djelovala jedinica opt. Milana Atlije da je čuo priču po kojoj se jedinca tako zvala zbog zapovjednika opt. Milana Atlije „kao opasnog tipa“, a po drugoj priči da je jedinica dobila takav naziv s obzirom da su pripadnici iste bili opasni, te „djelovali, ne razmišljajući previše“.

Svjedok također ističe da je opt. Atlija po njegovom mišljenju bio jako blizak sa vodećim ljudima tzv. Krajine, Milom Martić i Miljenkom Zelenbaba, iz kojeg razloga da je i napredovao.

U odnosu na identitet nepoznate civilne osobe svjedok ističe da je u tom predjelu bilo stanovništva miješane nacionalnosti, ali da je u selu Vranjak koje se nalazilo nasuprot sela Podnovlje, gdje su oni bili smješteni, pretežno bilo Muslimansko stanovništvo, i to skoro 90 %.

Za istaći je da svjedok Pero Bajić također iskazuje da je u postrojbi kojom je zapovijedao opt. Milan Atlija, postojalo nepisano pravilo, da onaj tko zarobi zarobljenika sa istim može raditi što hoće, dakle, da ga može ubiti ili fizički maltretirati, a da za to nikome ne odgovara. Upravo zbog takvog djelovanja jedince pod zapovjedništvom opt. Milana Atlije da je odbio sudjelovati na proboju drugoga Koridora kada je trebalo zauzeti Orašje i područje do Save.

Također ističe da je po povratku u dvorište kuće Dragana Vidaković čuo kako je majka Dragana Vidaković, Vidaković Rosa, bila vidno ljutita zbog ubojstva tog civila, te kazala opt. Milanu Atlija da ga više ne želi vidjeti u svome dvorištu.

Svjedok u više navrata potvrđuje da bez odobrenja opt. Milana Atlije navedenu nepoznatu civilnu osobu, nitko nije mogao niti smio ubiti.

Za istaći je da je svjedok Pero Bajić u cijelosti dosljedan u svom kazivanju, kako pred istražnim sucem, tako i na saslušanju od 14. veljače 2007. godine, kada svjedok također detaljno i decidirano opisuje utuženi događaj, te u cijelosti ostaje kod svega onoga što je u prvom navratu kazao pred istražnim sucem, te nedvojbeno ponavlja riječi i opt. Milana Atlije koje je čuo dok se ovaj nalazio na stepenicama kuće u kojoj je bila smještena komanda.

Svjedok također nedvojbeno ističe činjenicu zaticanja opt. Đorđa Jaramaz kako hicem iz pištolja, marke „tetejac“, koji je držao u ruci, puca u nepoznatu civilnu osobu, detaljno opisujući položaj tijela, kako civila, tako i opt. Đorđa Jaramaz u trenutku pucanja u oštećenika.

Kada se iskaz svjedoka Pere Bajić uspoređi sa obranama samih optuženika Đorđa Jaramaz i Milana Atlije, koji poriču predmetno kazneno djelo, tada je također razvidno da svjedok Pero Bajić govori istinu, jer isti, i po ocjeni ovog suda nema nikakvih razloga lažno teretiti optuženika.

Naime, sam 1. opt. Milan Atlija u svojoj obrani danoj pred istražnim sucem dana 24. ožujka 2006. godine, a nakon uhićenja, govori o premlaćivanju i ubijanju jedne osobe, opisujući ga kao pripadnika muslimanske vojske, navodeći da je kod njega pronašao neku vojnu iskaznicu i nešto strane valute, da se radilo o Muslimanu po imenu Farit ili Farik, te da je muškarac na sebi imao vojničke šarene hlače, i kožnu jaknu. Optuženik navodi da je istoga kundakom puške tukao opt. Đorđe Jaramaz kao i ostali pripadnici milicije, Ratko Knežević i Andrija Mirković, pa da je radi toga on intervenirao.

Optuženik tada ističe da im je on naredio da toga čovjeka odvezu u komandu Mile Novakovića, da je potom vidio trenutak kako ga opt. Đorđe Jaramaz udara kundakom puške snažno preko prsiju dok su ga vodili u kamion, te da je suviše toga i vozio svoje osobno vozilo za njima iz razloga što se kretao cestom u istom pravcu, te vidio i čuo da je ispred komande izašao general Mile Novaković, pogledao nepoznatog muškarca, te doslovno kazao „koji ste mi k... doveli mrtvoga čovjeka, vozite ga gdje god znate, da ga ja ne vidim.“

Optuženik u svojoj obrani nadalje ističe da su iz komande krenuli prometnicom Modriča-Doboj, te da je vidio trenutak kada se kamion zaustavio i kada su opt. Đorđe Jaramaz zv. Đuro te Ratko Knežević iz kamiona izveli toga čovjeka, vodili ga niz jednu nizbrdnicu prema rijeci Bosni, u kojem trenutku da je opt. Jaramaz ispalio u pravcu prema tom čovjeku jedan rafal.

Navodi da ne zna da li je opt. Jaramaz pucao u tog čovjeka u vodu ili negdje drugdje, ali isto tako navodi da taj Musliman „kada su ga bacili prema rijeci nije više bio živ“, da je vidio da ne diše, ali da nije provjeravao da li je isti živ ili nije.

Suprotno obrani opt. Milana Atlije, opt. Đorđe Jaramaz u svojoj obrani danoj pred istražnim sucem 24. ožujka 2006. godine, najprije u cijelosti poriče predmetni događaj, navodeći da o istom nema nikakvih saznanja, te ističući da ga I. optuženik lažno tereti, da bi naknadno, na glavnoj raspravi izmijenio svoju obranu, pokušavajući sebe prikazati kao osobu koja je spasila tu civilnu osobu, toga civila, te ga pustila da pobjegne, točnije „prepliva rijeku“.

Za razliku od obrane dane pred istražnim sucem, na glavnoj raspravi opt. Jaramaz opisuje oštećenika, navodeći da je na sebi ima maskirne hlače, čizme i jaketu, da su ga tukli četnici koji su se nalazili u dvorištu Dragana Vidaković, pa i sam svjedok Pero Bajić, a on osobno da se umiješao isključivo u namjeri da obrani toga čovjeka kako bi spriječio da ga tuku, nakon čega da je intervenirao i opt. Milan Atlija iz istih razloga.

Na glavnoj raspravi opt. Đorđe Jaramaz pokušava prikazati kako ga je upravo opt. Milan Atlija samo zamolio, a ne i naredio, da odveze toga čovjeka do komande Mile Novaković, pa da mu je dok je vozio oštećenika „palo na pamet“ da bi ga Mile Novaković eventualno mogao ubiti ili isprebijati, radi čega da je kazao oštećeniku neka legne ne dno kamiona i neka glumi da se nalazi u nesvijesti, što da je sve ovaj i učinio.

Upravo stoga da je Mile Novaković kazao navedene riječi koje ističe i opt. Milan Atlija, „koji ste mi k.... doveli mrtvoga čovjeka“, a on da je naknadno odlučio pustiti oštećenika, kazao mu neka bježi prema rijeci, te neka se tu više ne pojavljuje. Nakon što se kamion zaustavio kraj rijeke, da je nepoznati muškarac sišao, otišao prema rijeci, preplivao je, dok da je on ispalio nekoliko metaka u zrak, kako bi četnici u dvorištu Dragana Vidaković bili u uvjerenju da je on ubio toga čovjeka, a što da im je naknadno i kazao.

Kada se obrane optuženika optuženika Milana Atlije i Đorđa Jaramaz usporede sa iskazom svjedoka Pere Bajić, tada je jasno i nedvojbeno da svjedok Pero Bajić govori istinu, za razliku od optuženika, čije su obrane neuvjerljive, neprihvatljive, te suprotne utvrđenim činjenicama i rezultatima provedenog dokaznog postupka.

Naime, doista je neuvjerljivo i neprihvatljivo da bi opt. Milan Atlija vidio, kako on to pokušava prikazati, da opt. Đorđe Jaramaz ispaljuje rafal u pravcu oštećenika, da ga opt. Jaramaz zajedno sa ostalima baca u rijeku, pa da bi se isti kao nadređena osoba opt. Đorđu Jaramaz bojao intervenirati ili bilo što poduzeti, a još više neuvjerljivo i neprihvatljivo da bi opt. Đorđe Jaramaz, kako to ovaj pokušava prikazati, najprije savjetovao oštećeniku „neka glumi da je u nesvijesti“, pa ga potom pustio neka bježi prema rijeci, suviše tog ai gledao „kako je ovaj preplivao rijeku“, a kako to želi prikazati opt. Đorđe Jaramaz.

Suprotno ovakvim obranama optuženika, nedvojbeno je, a što potvrđuje svjedok Pero Bajić, da su pripadnici milicije tzv. SAO Krajine, i to upravo „jedinice za posebno namjene tzv. „Zvjerici“ u sastavu jedinice kojom je I. opt. Milan Atlija na probijanju Koridora, lišili slobode nepoznatu mušku civilnu osobu, a da se radilo isključivo o civilnoj osobi, a ne o eventualnom pripadniku muslimanske vojske, kako to pokušavaju prikazati optuženici, jasno potvrđuje svjedok Pero Bajić, a kako je i utvrđeno.

Svjedok je kategoričan i u cijelosti siguran u svom iskazu, kada u više navrata ponavlja da se radilo o civilu, odjevenom u civilnu odjeću, konkretno izbljedeni traperice i kockastu košulju, na nogama da je imao papuče, bez dokumenata, koji je bio preplašen, a po navodima svjedoka Pere Bajić izgledao „jadno i bijedno“, te suviše toga i kazao da je civil, pa molio da ga se ne napada.

Obojica optuženika u svojim obranama potvrđuju da je utuženog događaja zarobljena jedna osoba, muškarac, nepoznatog identiteta, po imenu Farit ili Farik, brancći se da se moglo raditi o nekom muslimanskom vojniku, iako je suprotno obranama optuženika, nedvojbeno utvrđeno da se radilo o civilnoj osobi, čiji je identitet ostao nepoznat.

U prilog naprijed iznijetom govori i iskaz svjedoka Petra Ciganović koji svjedok u svom iskazu navodi da je utuženog događaja primijetio jednu osobu koju su pripadnici milicije tzv.

SAO Krajine tukli rukama i nogama te da je osobno vidio kako je opt. Đorđe Jaramaz tu osobu udario kundakom.

Opt. Milan Atlija da je pokušavao uspostaviti kontakt sa tom osobom ali da muškarac nije mogao ili nije htio da govori te da se zvao Farik ili slično.

Svjedok navodi da je od opt. Atlije čuo da je muškarac bio u jako lošem stanju, „skoro mrtav“, te da mu je opt. Atlija ispričao da je isti bačen u rijeku od strane opt. Đorđa Jaramaz, a nakon što je ovaj ispalio hitac.

Kada se ima u vidu sve naprijed iznijeto, posebno iskaz svjedoka Pere Bajić, a i obrane samih optuženika u pravcu identiteta navedene osobe, tada izjava Jaska Gazdić, ničim ne dovodi u sumnju učin predmetnog kaznenog djela od strane optuženika Milana Atlija i Đorđa Jaramaz.

Naime, u svojoj izjavi Jasko Gazdić navodi kako mu je upravo opt. Atlija uzeo ličnu kartu, da ga je on pretresao dok je ovaj šutio, pa da bi ga nakon svega opt. Đorđe Jaramaz pustio neka pobjegne i prepliva rijeku.

Kad se ima u vidu da sam opt. Milan Atlija te opt. Đorđe Jaramaz kao i saslušani svjedoci Bajić i Ciganović govore o osobi po imenu Farit ili Farik, tada je sasvim jasno da izjava Gazdić Jaska nije istinita, te je kao takva i neprihvatljiva.

Pored navedenog za istaći je da je unatoč naporima suda da se dođe do ovoga svjedoka po imenu Gazdić Jasko od strane Interpola sud izviješten da se Gazdić Jasko nalazi u bijegu na nepoznatoj adresi te da se protiv te osobe vodi postupak za kazneno djelo ratnog zločina, radi čega je za istim i izdana međunarodna tjeralica, a iz dopisa R Srpske također proizlazi da se Gazdić Jasko više ne nalazi na danoj adresi u Foči, koja bi adresa proizlazila iz preslika osobne iskaznice.

Po ocjeni ovog suda, izjava Gazdić Jaska je u cijelosti neosnovana, neprihvatljiva i neistinita, te dana u cilju da se pomogne optuženicima, a što je vidljivo i iz sadržaja same izjave.

Dakle, nedvojbeno je da su pripadnici postrojbe kojom je zapovijedao opt. Milan Atlija lišili slobode oštećenu civilnu mušku osobu, te da je upravo opt. Milan Atlija, opt. Đorđu Jaramaz, te ostalim pripadnicima milicije SAO Krajine istoga predao sa riječima, koje potvrđuje svjedok Bajić „Vodite to đubre sa mojih očiju, i radite s njim što hoćete“, koje riječi „Vodite ga...“ je naknadno i ponovio u dvorištu obiteljske kuće Vidaković, te na opisan način naredio opt. Đorđu Jaramaz da ubije oštećenika, dobro znajući da će to ovaj i učiniti po njegovoj naredbi, što se nedugo poslije i dogodilo.

Da je opt. Milan Atlija dobro znao da će opt. Đorđe Jaramaz ubiti oštećenu civilnu osobu proizlazi, ne samo iz iskaza svjedoka Pere Bajić, već dijelom iz obrane samog opt. Milana Atlije.

Naime, u obrani pred istražnim sucem opt. Milan Atlija jasno navodi da je vidio trenutak kada je opt. Đorđe Jaramaz tu osobu udario kundakom u prsa, da ga je udario i kada se oštećenik našao na zemlji. Opt. Milan Atlija se brani da je tada kazao opt. Đorđu Jaramaz „neka prestane tući čovjeka“, na što da mu je opt. Đorđe Jaramaz odgovorio neka ga „pusti da završi posao“, što nedvojbeno upućuje na zaključak „neka ga pusti da ubije oštećenu civilnu osobu“, a što je sve opt. Milan Atlija jasno vidio i čuo, te dobro znao u trenutku kada gura civila prema opt. Đorđu Jaramaz, te izgovara riječi „Vodite to đubre sa mojih očiju i radite s njim što hoćete“.

Potrebno je za istaći, da svjedok Pero Bajić decidirano ponavlja da civila nitko nije smio ubiti bez odobrenja opt. Milana Atlija.

Dakle, iako mu je bilo dobro poznato ponašanje 2. opt. Đorđa Jaramaz u odnosu na oštećenog civila, 1. opt. Milan Atlija predaje civila opt. Đorđu Jaramaz i ostalima, izgovara gore navedene riječi, koje nedvojbeno znače naređenje u odnosu na podređenog opt. Đorđa Jaramaz, a što sve potvrđuje svjedok Pero Bajić navodeći da su mu se te riječi i slika opt. Milana Atlija „jasno urezale u pamćenje“ svih ovih godina.

Svjedok Pero Bajić u svom iskazu jasno navodi da je upravo opt. Milan Atlija bio osoba koja je o svemu odlučivala, pa i o sudbini nepoznate civilne osobe, te potvrđuje, da nakon ubojstva civila, opt. Milan Atlija nije nikoga prozivao, niti bilo koga kaznio za utuženi događaj.

Slijedom navedenog opt. Đorđe Jaramaz puca, te ubija nepoznatu civilnu mušku osobu, postupajući upravo po narednji njemu nadređenog „komandira jedinice“ opt. Milana Atlije, pa je nedvojbeno da je ponašanje opt. Milana Atlije, koji zapovijeda navedenoj jedinicom, te naredba koju je izdao izgovarajući gore citirane riječi, u izravnoj uzročno posljedičnoj vezi sa ponašanjem podređenoga opt. Đorđa Jaramaz i ubojstvom civilne osobe.

Odredbom čl. 3. st. 1. toč. 1.a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te odredbom čl. 75. st. 2.a. I Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba propisano je da je za vrijeme rata zabranjeno nasilje protiv života, tijela, zdravlja i tjelesnog ili mentalnog blagostanja, a osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja civilnih osoba.

Kako je opt. Milan Atlija zapovjedio da se oštećenog civila ubije, a njemu podređeni opt. Đorđe Jaramaz to i učinio, te ubio civilnu osobu, to su obojica optuženika postupali protivno odredbama naprijed navedene Ženevske konvencije, te odredbama Dopunskog protokola, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, čime su se u ponašanju obojice optuženika ostvarila sva bitna obilježja utuženog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH-a, za koje ih je ovaj sud i proglasio krivima.

S obzirom na utvrđenje činjenično stanje, sadržaj iskaza svjedoka Pere Bajić koji je ocijenjen kao točan i vjerodostojan, to se iskazi svjedoka Dragana Vidaković, Rose Vidaković i Milana Vidaković saslušanih zamoljenim putem, ocjenjuju neprihvatljivima, te suprotnima rezultatima provedenog dokaznog postupka.

Naime, ovi svjedoci u svojim iskazima danim zamoljenim putem navode da o utuženom događaju ne bi imali nikakvih saznanja, a što je suprotno kazivanju svjedoka Pere Bajić, pa stoga, o ocjeni ovog suda neprihvatljivo i neosnovano.

U odnosu na činjenični opis predmetnog kaznenog djela, sud je u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem isti djelomično izmijenio na način vidljiv iz izreke ove presude, ne dirajući u bitne elemente istog.

Slijedom svega naprijed iznijetog utvrđeno je da su se u ponašanju opt. Milana Atlije i opt. Đorđa Jaramaz ostvarila sva bitna obilježja utuženog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, za koje ih je ovaj sud i proglasio krivima, te osudio na kazne zatvora navedene u izreci ove presude.

Pri odlučivanju o kaznama zatvora sud je opt. Milanu Atlija kao olakotne okolnosti uzeo u obzir raniju neosuđivanost, dok otegotnih okolnosti nije našao, dok je opt. Đorđu Jaramaz kao otegotnu okolnost cijenio dosadašnju osuđivanost za istovrsno kazneno djelo. Kod opt. Milana Atlija sud je istom uzeo kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina na koju je pravomoćno osuđen presudom Vrhovnog suda RH br. I Kž-1074/07 od 16. travnja 2008. godine kojom je bila preinačena presuda Županijskog suda u Šibeniku pod br. K-36/06, sve zbog kaznenog djela iz čl. 122. OKZ-a RH, dok mu je za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, pa ga je uz primjenu odredbi za kaznena djela počinjena u stjecađu, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina a opt. Đorđa Jaramaz za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, sve u uvjerenju da su izrečene kazne zatvora primjerene stupnju kaznene odgovornosti obojice optuženika, te težini počinjenog kaznenog djela.

Odluka o uračunavanju pritvora temelji se na odredbi čl. 45. st. 1. OKZ-a RH.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 122. st. 4. ZKP-a.

U odnosu na kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH koje se stavlja na teret opt. Milanu Atlija i u odnosu na koje je isti oslobođen optužbe, optuženik je tužen da je u prvoj polovini 1991. godine zajednički i dogovorno sa „ministrom milicije tzv. SAO Krajine“ Milanom Martićem, te „zamjenikom ministra milicije tzv. SAO Krajine“ Miljenkom Zelenbaba, kao zapovjednik „jedinice za posebne namjene“, planirao, organizirao i naredio oružani napad na mjesta Potkonje i Vrpolje, isključivo na građane Hrvatske nacionalnosti, a sve sa ciljem teroriziranja, zastrašivanja građana Hrvatske nacionalnosti, širenja straha među njima, pa da je upravo sukladno takvom planu.

dogovoru i naređenju dana 01. svibnja 1991. godine u poslijepodnevnom satima od strane pripadnika milicije tzv. SAO Krajine izvršen oružani napad na Potkonje i Vrpolje.

Dakle, optuženik je tužen da je suprotno odredbama čl. 3. st. 1. toč. 1.a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, te odredbama Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama i zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protkol II) prekršio odredbe konvencije i Dopunskog protokola, odnosno prekršio pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, jer da je zajednički i dogovorno sa ministrom tzv. milicije i zamjenikom ministra tzv. milicije, upravo on planirao, organizirao i naredio oružane napade na gore navedena mjesta.

Prema rezultatima provedenog dokaznog postupka, a iz iskaza brojnih svjedoka, mještana Potkonja i Vrpolja, Hrvoja Požar, Antona Požar, Nine Batić, Emilije Milić, Ivana Anić-Kaliger, Dinka Maričić, Marka Jukić, Frane Batić, kao i ostalih iskaza pročitanih na glavnoj raspravi nedvojbeno proizlazi da je utuženog događaja došlo do oružanog napada na mjesta Potkonje i Vrpolje, sa ciljem prema navodima saslušanih svjedoka sakupljanja oružja od građana Hrvatske nacionalnosti.

Upravo o tome govore i saslušani svjedoci Hrvoje Požar, Anton Požar, Nine Batić, Ivan Anić- Kaliger, Dinko Maričić, Marko Jukić, Frane Batić, Branko Batić, Žarko Batić, te ostali.

Iz iskaza svjedoka Hrvoja Požar jasno proizlazi da su u Potkonje došli „Martićevci“, kada se po selu čula pucnjava, a mještani da su se pokušali organizirati i braniti. Svjedok navodi da je u kući imao radio stanicu, i stupio u kontakt sa tadašnjim načelnikom policije u Šibeniku Nikolom Vukušić, koji da mu je obećao da će im pomoći. Po selu da je počela pucnjava, da je on također pucao iz svoje puške, do trenutka dok nije vidio da pripadnici milicije SAO Krajine tzv. „Martićevci“ vode prema njegovoj kući „živi zid“ u kojem se nalazio njegov otac i otac od Ante Jelića. Kako je u njegovoj kući bilo dosta žena i djece to da je odlučio predati oružje. Iz njegove kuće da su „Martićevci“ uzeli lovačke puške, a potom da su njega, maloljetnog Branka Batić, kao i svjedoka Ninu Batić vodili prema drugom kraju sela gdje su ih stavili u jedan „Landrover“ i odvezli u prostorije milicije. Svjedok navodi da misli da u selu tada Milana Atliju nije vidio, te da li je isti sudjelovao u akciji u Potkonju da ne zna, iako da ga je vidio naknadno u stanici milicije u Kninu.

Suglasno iskazu ovog svjedoka iskazuje i svjedok Žarko Batić navodeći da su utuženog događaja, točnije prije 01. svibnja 1991. godine, dobili nešto oružja, te u selu po noći organizirali stražu, a 01. svibnja 1991. godine da su u selo u poslijepodnevnom satima došli „Martićevci“.

„Martićevce“ da su zaustavili trojica nenaoružanih seljana, ovi da su ih srušili, počeli tući, te krenuli prema njegovoj kući. Ispred njih da je išao Đoko Bjelinić, da su imali pancirke i dugo naoružanje, odnosno bili pod punom opremom.

On osobno da je sa Antonom Požar otišao na kat u namjeri da ih zadrži, da je iz automatske puške ispalio dva metka ispred nogu Đoke Bjelinić koji je vodio „Martićevce“, nakon čega da je došlo do pucnjave po njegovoj kući, kojom prilikom da je bio ranjen u lijevu ruku. Međusobna pucnjava da je trajala neko vrijeme, a nakon toga da je pregovarao sa Miljenkom Zelenbaba koji je bio vođa grupe, te koji mu je zaprijetio da će mu dignuti kuću u zrak.

Svjedok navodi da su se odlučili na predaju, te da je u strahu da ga „Martićevci“ ne bi ubili, kao i ostale osobe koje su se sklonile u njegovu kuću, između ostaloga i djeca stara 10 i 13 godina, predao dvije puške. Osim njega da su prethodno i njegova dva brata dobila kalašnjikove, te lovačku pušku svoga oca, koje oružje su predali pripadnicima milicije tzv. SAO Krajine.

Tada da je vidio Milana Martića dok su ga vozili kroz polje u bolnicu gdje mu je pružena pomoć, da bi oko 22,00 sata bio odvezen u prostorije milicije u Kninu, gdje su ga „Martićevci“ tukli nogama i rukama, kao i svim ostalim „čim su stigli“. U Kninu da je smješten u zatvorsku ćeliju u podrumu, a u ćeliji da su se već nalazili Antun Požar, Nine Batić i Damir Šimić.

U odnosu na opt. Milana Atliju svjedok navodi da njega nije poznavao, da mu njegovo ime i prezime ništa ne znači, te da se ne sjeća da bi ga vidio tijekom akcije u Potkonju.

Prema kazivanju svjedoka Antona Požar, također mještana Potkonja, koji se nalazio u kući Žarka Batić na katu, tada je došlo do pucnjave iz automatskog oružja između njih i „Martićevaca“.

Ovaj svjedok za razliku od svjedoka Žarka Batić potvrđuje da je vidio opt. Milana Atlija, te da je u jednom trenutku Miljenko Zelenbaba rekao opt. Atliji neka legne u potok, stavi tromblon na pušku, te puca tromblonom u zid, ispred kojeg su se nalazili upravo svjedok Anton Požar, njegov sin Toni Požar, te Mile Jelić, a nakon što su se isti predali „martićevcima“.

Sukladno naprijed iznijetom iskazuje i svjedok Toni Požar, sin Antona Požar, koji se također sjeća da je tom prilikom jedna osoba kazala drugoj neka stavi tromblon „te ako se maknu, pucaj među njih dvoje“.

Svjedok navodi da se sjeća tih riječi ali ne i svih pojedinosti s obzirom da je tada bio dijete te da misli da je sa ocem Antonom Požar sjedio kraj toga zida 10 do 15 minuta.

Svi „martićevci“ da su imali pancirke i šljemove na glavama a da su bili odjeveni u uniforme sive boje, koliko se isti može sjetiti.

U odnosu na pok. Milu Jelić, svjedok navodi da je isti u međuvremenu preminuo te da se ne može sjetiti da li je i Mile Jelić toga dana bio zajedno s njim i ocem kod toga zida.

U odnosu na činjenicu da je optuženik nedvojbeno sudjelovao u navedenoj akciji, a što isti i sam navodi na glavnoj raspravi, svjedok Nine Batić navodi da su „martićevci“ dolazili i u njegovu kuću, tražili da preda oružje, i to upravo Tihomir Jelinić koji je suviše toga prijetio i da će ga ubiti. Dok je predavao automatsku pušku Tihomir Jelinić da ga je udario kundakom po ledima, prijeteci da će ga ubiti, kada se umiješao upravo opt. Milan Atlija, te kazao Jeliniću „pusti starog, što će nam on“.

Unatoč ovome Tihomir Jelinić da je naredio da na leđa „uprti“ neke kašete i bombe koje su „Martićevci“ našli u kući Hrvoja Požar kao i automatsku pušku, te ga potom sjeli u vozilo i odvezli u stanicu milicije u Kninu. Svjedok navodi da mu je u ćeliji u Zatvoru Kninu posebno pomagao Persilav Kanazir, te jedan milicionar po imenu Stevo Popović.

U svojoj obrani na glavnoj raspravi opt. Milan Atlija navodi da je doista sudjelovao u akciji „Martićevaca“ na Potkonje, te da je od aktivnog milicionera po prezimenu Dukić dobio nalog da ide na kuću Hrvoja Požar, a njihov zadatak da je bio prikupiti naoružanje kod osoba Hrvatske nacionalnosti. Napadima na Vrpolje i Potkonje da su zapovijedali Milan Martić i Miljenko Zelenbaba, te da je komandir grupe koja je bila određena za Potkonje bio Miljenko Zelenbaba, a drugu grupu određenu za Vrpolje da je vodio Mešo Marić i Dragan Karina. Prije nego što su krenuli u akciju da im je Miljenko Zelenbaba izdao naređenje da ne smije doći do pucnjave, te da je cilj akcije da se oduzme ilegalno posjedovanje oružja od mještana Potkonja i Vrpolja. On osobno da je sudjelovao u akciji za Potkonje, gdje se išlo sa pet vozila, a on da je vozio „Iadu Nivu“. Od naoružanja da je bio zadužen sa poluautomatskom puškom. O tome kako je tekao napad na Vrpolje, te što se tamo dešavalo, optuženik navodi da nema saznanja, s obzirom da je u to vrijeme sudjelovao u akciji na Potkonju.

Optuženik poriče da bi on na bilo koji način sudjelovao u organiziranju, planiranju ili naredio oružane napade na mjesta Potkonje i Vrpolje, navodeći da se u to vrijeme nalazio u obučnom centru u Golubiću, u rezervnom sastavu milicije, a akcija da se dogovarala u kancelarijama „u nazočnosti kapetana Dragana“, dok su svi oni ostali bili vani, te da je naknadno za akciju određeno oko 50 pripadnika milicije SAO Krajine, među kojima i on osobno.

Za istaći je da svjedok Pero Bajić decidirano navodi da mu nije poznato ništa o sudjelovanju opt. Milana Atlije u akcijama Potkonje i Vrpolje, niti o tome tko je organizirao navedene napade.

Svjedok, istina navodi da je opt. Milan Atlija bio u dobrim odnosima sa Milanom Martić, Miljenkom Zelenbaba te odlazio kod istih u stanicu milicije, što po ocjeni ovoga suda ne može biti dovoljan i nedvojben dokaz da je opt. Milan Atlija sudjelovao u organizaciji i planiranju oružanih napada na mjesta Potkonje i Vrpolje zajedno i dogovorno sa Milanom Martić i Miljenkom Zelenbaba, s obzirom da iz rezultata provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi da u oružanom napadu na Vrpolje opt. Atlija nije sudjelovao, a u oružanom napadu na Potkonje da je bio jedan od

pripadnika tzv. Milicije SAO Krajine, pod zapovjedništvom Miljenka Zelenbaba koji je rukovodio napadom na Potkonje o čemu govore saslušani svjedoci.

Tako, iz iskaza ostalih svjedoka mještana Vrpolja, Emilije Milić, Nikole Milić, Ante Milić, Bože Anić-Kaliger, Ivana Anić-Kaliger, nedvojbeno proizlazi da je u isto vrijeme izvršen napad i na Vrpolje, kada su u selo došli „Martićevci“, tražili oružje od stanovništva hrvatske nacionalnosti, te svi svjedoci saslušani u ovom dokaznom postupku, a mještani Vrpolja, navode da opt. Milana Atliju tada nisu vidjeli, te da im nije poznato da bi isti sudjelovao u napadu na Vrpolje. što sam optuženik i poriče.

Imajući u vidu iskaze svih saslušanih svjedoka, mještana Potkonja i Vrpolja, iskaze svjedoka Perislava Kanazir, Đorđa Kalat, Milana Kanazir, Branka Orlović, Živka Ognjenović, svi pripadnici milicije tzv. SAO Krajine, koje iskaze je sud cijenio kao točne i vjerodostojne, u postupku ne bi bilo ničim dokazano da je opt. Milan Atlija zajedno i dogovorno sa Milanom Martić i Miljenkom Zelenbaba planirao, organizirao i naredio oružani napad na mjesta Potkonje i Vrpolje, s obzirom da iz iskaza svih saslušanih svjedoka, te obrane optuženika jedino nedvojbeno proizlazi da je optuženik sudjelovao u napadu na mjesto Potkonje, a što potvrđuju i svjedoci Nine Batić i Anton Požar, te sam optuženik.

Prema iskazima navedenih svjedoka, posebno mještana Potkonja koji opisuju tijek napada na Potkonje, vidljivo je da izuzev svjedoka Antona Požara, te Nine Batić, niti jedan od saslušanih svjedoka ne spominje izričito opt. Milana Atliju, a Nine Batić u svom iskazu suviše toga navodi da je upravo optuženik spriječio da bude dalje udaran od strane pripadnika milicije Tihomira Jelinić.

Međutim, svjedok Anton Požar te svi saslušani svjedoci mještani Potkonja, navode da je napadom na Potkonje rukovodio Miljenko Zelenbaba.

Činjenica jest da svjedoci mještani Potkonja saslušani u ovom dokaznom postupku, izuzev Antona Požar, i ne spominju opt. Milana Atliju, iskazujući da ga nisu vidjeli, pa sama okolnost koju ističe Anton Požar da je čuo i vidio kada je Miljenko Zelenbaba naredio opt. Milanu Atliju da legne u potok, te prema njemu i ostalima drži uperenu pušku sa tromblonskom minom, pri čemu da se isti nisu smjeli pomaknuti, a koja je utvrđena od strane ovog suda prema kazivanju Antona Požar, o čemu svemu u svom iskazu govori i svjedok Toni Požar, sama po sebi, a u nedostatku drugih dokaza, nije dovoljna da bi se u tom i takvom ponašanju opt. Milana Atlija ostvarila bitna obilježja predmetnog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, posebno kada se ima u vidu da u tom trenutku opt. Milan Atlija postupa po naređenju Miljenka Zelenbaba koji rukovodi napadom na Potkonje.

Prema rezultatima provedenog dokaznog postupka, a imajući u vidu navode optužnice u odnosu na ovo kazneno djelo, po ocjeni ovog suda nije ničim dokazano, da je utuženog događaja opt. Milan Atlija djelovao u svojstvu zapovjednika jedinice milicije za posebne namjene tzv. SAO Krajine, te izvršio oružani napad kao zapovjednik te jedinice sa još 60 njemu podređenih „milicajaca“, već bi proizišlo upravo suprotno, da je napadom na Potkonje rukovodio Miljenko Zelenbaba, a opt. Milan Atlija u istom sudjelovao zajedno sa ostalim pripadnicima milicije tzv. SAO Krajine, a što je nedvojbeno činjenica jer proizlazi iz iskaza svjedoka mještana Potkonja koji jasno opisuju ulogu i ponašanje opt. Atlije dok je trajao napad na Potkonje, te isto tako ulogu Miljenka Zelenbaba u tom trenutku.

U činjeničnom opisu predmetnog kaznenog djela koje se stavlja na teret opt. Milanu Atliji iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH između ostalog stoji i da je optuženik u prostoriji stanice milicije u Kninu ugledao ošt. Dragomira Grgić mještana Vrpolja, kojega su pripadnici milicije tzv. SAO Krajine bili lišili slobode, te doveli u Knin, te da ga je tom prilikom skupljenim šakama koje prekrizao sa svih deset prstiju najsnažnije što je mogao udario u glavu, u predjelu lica, tako da je ovome odmah prsnula krv iz usta i nosa po zidu prostorije, pa nakon što je Dragomir Grgić pao na pod i dalje ga udarao šakama i nogama na kojima je imao vojničke čizme, te mu pritom nanio brojne teške tjelesne ozljede.

Svjedok Dragomir Grgić u svom iskazu pred istražnim sucem navodi da se nalazio u Vrpolju kada je u selo utuženog događaja, dana 01. svibnja 1991. godine, ušla velika grupa „milicije u uniformama“, te da su ga odveli u „milicijsku postaju u Kninu“.

Dok se nalazio u jednom prostoriji, jedan milicijac u uniformi da mu je pristupio, pitao ga koje je nacionalnosti, pa kada mu je odgovorio da je Hrvat, isti ga je svojim šakama, koje da je prekrizio sa svih deset prstiju, snažno ga udario u predjelu glave i lica, tako da mu je iz nosa i usta prsnula krv, te da ga je muškarac nastavio udarati i nakon što je pao na pod.

Svjedok Grgić ističe da ne zna o kojem se „milicioneru“ radilo, te da mu ime i prezime opt. Milana Atlije ništa ne znači, s obzirom da istog ne poznaje.

Na glavnoj raspravi u ranijem postupku, svjedok je ostao kod svoga iskaza danog pred istražnim sucem, navodeći da i dalje ne može opisati osobu koja ga je udarila, niti bilo što detaljnije reći vezano za toga muškarca, utuženog događaja pripadnika milicije tzv. SAO Krajine.

U ponovljenom postupku ovaj svjedok ponovno navodi da ne može prepoznati muškarca koji ga je udario u glavu sa svih deset prstiju prekrizanih šaka ruke, ali kada je pao na pod da su ga udarale i druge osobe a ne samo taj muškarac, te ostaje kod toga da ne prepoznaje opt. Milana Atliju.

Suviše toga, svjedok decidirano navodi da se sjeća da mu je tekla krv iz nosa, da je imao modrice po tijelu, ali isto tako navodi da mu nosna kost nije bila slomljena te da nije zatražio liječničku pomoć niti u bolnici u Kninu a niti u bolnici u Zagrebu, gdje je odmah otišao par dana nakon utuženog događaja, pa je sasvim razvidno da svjedok na glavnoj raspravi u ponovljenom postupku ne spominje nikakve teške tjelesne ozljede koje stoje u činjeničnom opisu optužnice, već suprotno tome, sam navodi da nije išao kod liječnika niti u Kninu, niti u Zagrebu, da mu nije bila slomljena nosna kost, a sasvim je razumljivo da je bilo suprotno, da bi svjedok sigurno zatražio liječničku pomoć kod liječnika u Zagrebu, ako to već nije mogao učiniti u bolnici u Kninu.

Činjenica jest da u svojoj obrani pred istražnim sucem opt. Đorđe Jaramaz u odnosu na opt. Milana Atliju, ističe da se sjeća jednog događaja iz 1991. godine kada je u stanicu milicije u Kninu bio doveden jedan mladić, starosti oko 23. godine, vidno prestrašen, blijed, sa naočalama na licu, kojega da je opt. Milan Atlija pitao što je po nacionalnosti. Nakon što je mladić odgovorio da je Hrvat, opt. Atlija da je skupio obje šake na način da je prekrizio svih 10 prstiju, te snažno sa tako skupljenim šakama mladića udario u predjelu lica, na način da je ovome prsila krv, te poprskala zid. Dvojica milicionera da su nakon toga odveli mladića u WC da se opere, te da su mu kazala da se radi o mladiću iz Vrpolja.

Na glavnoj raspravi opt. Đorđe Jaramaz poriče naprijed iznijeto, ističući da je to iskazao pred istražnim sucem zbog pritiska kojega su na njega vršili djelatnici policije, tražeći da kaže sve o čemu ima saznanja vezano za opt. Milana Atliju.

Izmjenu obrane opt. Đorđa Jaramaz učinjenu na glavnoj raspravi sud nije prihvatio, jer je ista očito učinjena u namjeri da se pomogne I. opt. Milanu Atliji, a za istači je da događaj koji opisuje opt. Đorđe Jaramaz u svojoj obrani pred istražnim sucem u cijelosti odgovara sadržaju iskaza oštećenoga svjedoka Dragomira Grgić, koji se, istina, ne sjeća i ne može kazati tko ga je udario na opisani način.

Nedvojbeno je da oštećeni Dragomir Grgić na glavnoj raspravi potvrđuje da ga je jedna osoba u prostorijama milicije u Kninu tada udarila šakom u predjelu glave, da je od toga udarca pao i krvario iz nosa, da mu nije bila slomljena nosna kost, te da naknadno nije zatražio liječničku pomoć niti u Kninu a niti u Zagrebu.

Ocijenivši iskaz svjedoka Dragomira Grgić kao točan i vjerodostojan, a imajući u vidu navode obrane opt. Đorđa Jaramaz date pred istražnim sucem, kada isti navodi da je svjedoka udario opt. Milan Atlija, ukazuje se utvrđenim, opisani udarac koji je zadobio svjedok, od strane opt. Milana Atlija.

Unatoč tome, po ocjeni ovog suda, predmetni događaj se ne bi mogao izdvojiti iz cjelokupnog činjeničnog opisa kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, za koje je optuženik oslobođen optužbe, niti podvesti pod jedan od oblika zakonskog opisa predmetnog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, „nečovječnog postupanja“ prema civilnom

stanovništvu, s obzirom da bi iz rezultata provedenog kaznenog postupka proizišlo da bi se radilo o jednokratnom udarcu kojeg je utuženog događaja zadobio oštećenik, o čemu govori sam svjedok Dragomir Grgić, navodeći da mu je curila krv iz nosa ali isto tako da nije bilo prijeloma nosne kosti, niti je nakon toga zatražio liječničku pomoć, što bi sigurno bio učinio da se radilo o teškoj tjelesnoj ozljedi.

Istina jest, da u ponovljenom postupku svjedok potvrđuje da su ga udarali i nakon što je pao na pod te isto tako navodi da ga je udaralo više osoba, od čega da je imao modrice po tijelu, a li ponovno ne spominje nikakvu tešku tjelesnu ozljedu.

Očito je, a što proizlazi i iz iskaza samog svjedoka Dragomira Grgić, da u postupku ne bi bilo ničim dokazano da bi tom prilikom opt. Milan Atlija nanio svjedoku „tako brojne teške tjelesne ozljede“ jer to poriče i sam oštećenik.

Slijedom svega naprijed iznijetoga, iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizišlo je da nije ničim dokazano da bi opt. Milan Atlija kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba planirao, organizirao i naredio oružani napad na mjesta Potkonje i Vrpolje, isključivo na građane hrvatske nacionalnosti, zatim osobno kao zapovjednik „jedince milicije za posebne namjene SAO Krajine“ izvršio oružani napad na mještane Potkonja zajedno sa 60 podređenih milicajaca, kojega bi posljedica bila teška tjelesna ozljeda i teško narušavanje zdravlja ljudi, te zastrašivanje i teroriziranje civilnog stanovništva, koje da bi upravo iz toga razloga napustilo svoje domove i prešlo na slobodni dio teritorija RH-a, kako to stoji u činjeničnom opisu utuženog kaznenog djela po predmetnoj optužnici.

Stoga je u odnosu na to kazneno djelo temeljem odredbe čl. 354. toč. 3. ZKP-a opt. Milana Atliju trebalo osloboditi optužbe.

U Šibeniku, 07. svibnja 2009. godine.

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Gorana Matas, v.r.

Jadranka Biga-Milutin, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana, računajući od prijema ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi u četiri istovjetna primjerka ovom sudu, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DN-a:

1. ŽDO Šibenik,
2. Opt. Milan Atlija, KZ Lepoglava,
3. Opt. Đorđe Jaramaz, Zatvor u Šibeniku,
4. Braniteljica Jadranka Sloković, odvjetnica iz Zagreba,
5. Branitelj Zoran Petković, odvjetnik iz Šibenika.

